

умовия будут в школе, к чему готовиться заранее. Задача образовательного учреждения - показать детям, что в школе их ждут, там они узнают много нового, школа тоже может предложить детям интересный досуг [3].

Таким образом, в дошкольном образовании сегодня происходят серьезные перемены, основа которых была заложена государством, проявляющим большой интерес к развитию данной сферы. Главной целью государственной политики в сфере дошкольного образования обозначено обеспечение качества образования дошкольников. И эта система помогает реализовать единую линию развития ребенка на этапах дошкольного, начального школьного и основного общего образования, придать педагогическому процессу целостный, последовательный и перспективный характер. Интегрированный подход к дошкольному образованию заключается в осуществлении не только содержательных, но и формальных целей и задач воспитания и развития, а также в установлении и усилении системы следующих связей [4]:

- компонентов содержания разных разделов программы (межвидовая интеграция) и внутри разделов (внутривидовая интеграция);
- во взаимодействии методов и приёмов воспитания и обучения (методическая интеграция);
- в синтезе детских видов деятельности;
- в интеграции различных организационных форм взаимодействия педагогов с детьми и родителями.

Литература:

1. Концепция развития системы дошкольного образования Республики Узбекистан до 2030 года. URL: <https://nrm.uz/contentf?doc=588185>
2. Омельченко С.В. (2007). Понятие интеграции в педагогическом процессе / С.В.Омельченко // Журнал научных публикаций. URL: <http://jurnal.org/articles/2007/ped1.html>
3. Новопольцева К.А. Интегративная образовательная среда как фактор повышения качества дошкольного образования. URL: <https://cyberleninka.ru/article/n/integrativnaya-obrazovatel'naya-sreda-kak-faktor-povysheniya-kachestva-doshkolnogo-obrazovaniya> (Дата обращения 11.05.2020)
4. Коняхина Ж.А. Интеграция содержания дошкольного образования на основе проектной деятельности. URL: <http://detstvovid.ru/integratsiya-soderzhaniya-obrazovaniya-na-osnove-proektnoy-deyatelnosti/>.html (Дата обращения 19.05.2020)

ДЕЯКІ ПІДХОДИ ЩОДО ВИКОРИСТАННЯ ІННОВАЦІЙНИХ ПЕДАГОГІЧНИХ ТЕХНОЛОГІЙ В УМОВАХ ІНКЛЮЗИВНОЇ ОСВІТИ

Дора Іванова

кандидат педагогічних наук, доцент

Ізмаїльський державний гуманітарний університет

В умовах сьогодення інклюзивна освіта виступає як провідна освітня парадигма, що базується на принципах рівноправності, доступності, толерантності та соціального партнерства й орієнтована на забезпечення якості освітнього процесу, доступності та різноманітності освітніх послуг.

Теоретико-методологічні засади інклюзивної освіти в Україні та особливості впровадження інклюзивного навчання розроблено у працях сучасних науковців, які створили потужну команду на базі Інституту спеціальної педагогіки та психології імені М. Ярмаченка (В. Засенко, А. Колупаєва, Е. Данілавічюте, Л. Коваль та ін.) і запровадили .

Як підкреслює А. Колупаєва, інклюзивна освіта забезпечує здобуття якісної освіти на всіх рівнях та у всіх освітніх ланках усім дітям без обмежень та винятків, базується на

визнанні рівноправності та урахуванні розмаїтості на основі особистісно зорієнтованої освітньої моделі шляхом впровадження інклюзивного навчання [1].

Впровадження інклюзивного навчання потребує змін у системі підготовки фахівців, які мають забезпечити ефективний вплив інклюзивного освітнього середовища на кожного учасника освітнього процесу, взявши на себе функції фасилітатора, наставника, тьютора, ментора, коуча, медіатора й здатні визначити індивідуальну освітню траєкторію дитини з особливими освітніми потребами.

Водночас, як свідчить аналіз досвіду, відчувається дефіцит системної підготовки педагогічних кадрів у ЗВО до роботи в інклюзивному освітньому середовищі. Педагоги, які проходили курси підвищення кваліфікації на базі Центру неперервної освіти ІДГУ, зазначили недостатню обізнаність з теоретичними й методологічними засадами інклюзивної освіти, технологічними підходами щодо впровадження інклюзивного навчання.

Проблеми професійної підготовки фахівців до роботи з дітьми з особливими освітніми потребами в умовах інклюзивного освітнього середовища, досліджували у своїх працях Т. Дегтяренко, Т. Зубарева, С. Литовченко, Т. Лорман, О. Мартинчук, Т. Сак, О. Таранченко, І. Татьянчикова, О. Федоренко, Д. Харві, Д. Чемберс та інші. Дослідники визначають різноманітні підходи до вирішення проблеми підготовки та підвищення кваліфікації фахівців до роботи в умовах інклюзії, що ґрунтуються на визнанні та врахуванні в освітньому процесі розмаїття учнівського колективу та задоволення їхніх освітніх потреб.

У фундаментальних роботах А. Колупасової, Н. Компанець, М. Малофєєва, Л. Шипіциної та ін. досліджено проблеми організації педагогічної взаємодії фахівців в межах інклюзивного освітнього середовища. Науковці зазначають, що на сучасному етапі вже зроблено багато: розкрито сутність поняття «інклюзивне освітнє середовище»; розроблено законодавчі та нормативно-правові засади інклюзивної освіти, проаналізовано стан теорії та практики щодо створення ефективної системи підготовки фахівців до роботи в умовах інклюзивного освітнього середовища.

Як підкреслює Н. В. Кічук, програма підготовки фахівців має забезпечувати інтеграцію змісту навчання, спрямованого на формування високого рівня сформованості професійної компетентності за рахунок методологічного узгодження педагогічних умов теоретичної і практичної підготовки [2]. Підготовка повинна забезпечувати формування соціально-громадської, комунікативно-інформаційної, психолого-педагогічної і предметно-спеціальної компетенцій фахівців, які, своєю чергою, визначаються ціннісно-мотиваційним, пізнавальним і операційно-діяльним критеріями.

В Ізмаїльському державному гуманітарному університеті впроваджено систему підготовки фахівців до роботи в умовах інклюзивного навчання. У процесі підготовки бакалаврів спеціальностей «Дошкільна освіта», «Початкова освіта», «Практична психологія», «Соціальна педагогіка» застосовано комбінований підхід (монопредметний і багатопредметний), який забезпечував цілеспрямований, системний і послідовний процес підготовки майбутніх фахівців упродовж навчання на першому (бакалаврському) рівні вищої освіти. Проте все ще спостерігається недостатня сформованість психологічної готовності вчителів до реалізації завдань інклюзивної освіти.

За результатами проведеного локального дослідження встановлено, що багато педагогів перебувають у стадії явного або латентного опору, більша частина тяжіє до пасивного, і тільки незначна частина до активного прийняття інклюзії; педагоги й адміністрація освітніх закладів, що прийняли ідею інклюзії, особливо гостро потребують допомоги щодо відпрацювання механізму взаємодії між всіма учасниками освітнього процесу. Результати опитування учителів показали, що тільки 13% педагогів вважають себе готовими професійно й психологічно до навчання дітей з ООП в умовах інклюзії. Доцільно визначити базові освітні установи, які реалізують інклюзивний підхід; створити банк даних про наявний досвід реалізації інклюзивної освіти; розробити програму інформаційної підтримки педагогів з інклюзії; забезпечити підтримку впровадження моделей інклюзивної

освіти за допомогою регіональних ЗМІ з метою формування толерантного ставлення в суспільстві до дітей з особливими потребами [1].

На нашу думку, потребує посиленої дослідницької уваги проблема організації командної взаємодії різнопрофільних психолого-педагогічних фахівців в інклюзивному просторі, потребують подальшого удосконалення освітньо-професійні програми підготовки педагогічних кадрів для інклюзивної освіти. Розв'язання цих проблем надасть змогу зменшити кадровий дефіцит; розроблене та впроваджене наукове та навчально-методичне забезпечення сприятиме підвищенню рівня професійної компетентності педагогів; впровадженню інноваційних технологій в системі інклюзивної освіти.

Література

1. Колупаєва А.А., Таранченко О.М. (2016). Інклюзивна освіта: від основ до практики: монографія. К.: ТОВ «АТОПОЛ». 152 с.
2. Кічук Н. В. (2019). Проблема здатності майбутнього фахівця до взаємодії з батьками як виду партнерських відносин в інклюзивній освіті. *Соціальне партнерство в інклюзивній освіті: акмеологічні засади, сучасні реалії*. Ізмаїл: РВВ ІДГУ. С. 60-64.
3. Пацай Т. (2018). Особливості організації інклюзивного освітнього простору. *Дитина з особливими потребами*. № 2. С. 2-4.

ФОРМИРОВАНИЕ МЕДИАКОМПЕТЕНЦИИ В НАЧАЛЬНОЙ ШКОЛЕ

Хаёт Кадыров

PhD по педагогическим наукам

*Ташкентский государственный педагогический университет им. Низами
г. Ташкент, Республика Узбекистан*

В современном мире, в жизни человека большую роль играют средства массовой информации. СМИ оказывают влияние на учеников, а в особенности на младших школьников, воздействуя как в позитивном, так и в негативном ключе. В связи с этим, младшие школьники должны уметь избирательно и критично относиться и работать с источниками информации в сфере медиа, поэтому они должны обладать достаточным уровнем медиакомпетентности.

По данным социологических исследований последних лет, из различных форм проведения свободного времени дети выбирают, все чаще такие формы, которые предполагают использование различных технических средств передачи информации, в том числе во все большей мере медиа средства [1].

Современные школьники являются потребителями информации различных медиа. По данным исследований Цымбаленко С.Б. и Шарикова А.В. , время, затраченное на просмотр телевизионных программ или работу с компьютером, уже приблизилось или превосходит время, которое ребёнок проводит в школе [2]. Но, учащиеся не ищут новые знания, на первое место выходит желание развлечься. Младшие школьники используют компьютер, сеть Интернет, социальные сети, телевизионные программы для игры, хотя значительная часть информации связана с предметами, изучаемыми в школе. Необходимость выполнять учебные задания без участия какого-либо медиа, вызывает у младшего школьника снижение учебной мотивации уже на начальной ступени обучения, а в будущем нежелание учиться, получать знания, стать неотъемлемым членом современного общества.

Опытно-поисковая работа показала, что процесс формирования медиакомпетентности младших школьников происходит разными темпами, что обусловлено как индивидуальными особенностями младших школьников, так и педагогическим регулированием этого процесса. У большинства учеников, входящих в целевую группу исследования, выявлен низкий уровень по информационному и мотивационному компоненту. Результаты диагностики